

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 września 2025 r.

w sprawie **D. K. i E. B.**,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych D. K. i E. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 11/21, częściowo zmieniającego w zakresie wymiaru kary, wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 20/18, skazujący wymienionych za kilka przestępstw, w tym z art. 258 § 3 k.k., za które wymierzono kary jednostkowe oraz karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji obrońcy podnieśli zarzuty obrazy prawa materialnego i procesowego, w tym obrazy art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegający na nieprawidłowej obsadzie składu orzekającego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie oraz sformułowano wnioski o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia wobec

skazanych. W uzasadnieniu wniosku obrońca D. K. wskazał również na konieczność świadczenia skazanego, wspólnie z żoną, opieki na rzecz swoich teściów, natomiast obrońca E. B. odniósł się do złego stanu zdrowia skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońców D. K. i E. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie ranga zarzucanych w kasacjach uchybień, w tym wystąpienia bezzwzględnej przyczyny odwoławczej, jest poważna, lecz badanie sprawy przez pryzmat przesłanek określonych w art. 532 § 1 k.p.k. nie przesądziło o konieczności przełamania reguły bezzwłocznego wykonania prawomocnego wyroku. Do takiego wniosku Sąd Najwyższy doszedł po analizie sprawy, w tym okoliczności popełnionych czynów, wymiaru kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa i orzeczonej przez Sąd I instancji wobec obu oskarżonych kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (podwyższonej przez Sąd odwoławczy do 6 lat i 6 miesięcy), jak również miał na uwadze przepis art. 538 § 2 k.p.k. uprawniający Sąd do zastosowania tymczasowego aresztowania w przypadku uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku.

Odnosząc się natomiast do argumentów wskazujących, zdaniem obrońców, na występowanie w sprawie drugiej przesłanki z art. 532 § 1 k.p.k. powodującej konieczność wstrzymania wykonania orzeczenia, gdyż osadzenie skazanych spowoduje poważne i nieodwracalne skutki dla E. B. oraz rodziny D. K., należy stwierdzić, że nie mogły one zostać także uwzględnione. Obrońcy przedstawili szereg dokumentów, które wskazują na poważną chorobę E. B. oraz teściów D. K. i konieczność opieki nad nimi przez inną osobę. Jednakże należy stwierdzić, że stan zdrowia tych osób, szczególnie skazanego E. B., winien zostać uwzględniony przy rozpoznawaniu przez Sąd wniosków o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności czy też przerwy w jej odbywaniu, nie może natomiast mieć wpływu na zasadność wniosków złożonych w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.f]